

ב. ת"ש: שנים שהיו מושכין בגמל ומנהיגין בחמור, או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג, - במדה זאת קנו.

ר"י: לעולם לא קנה עד שתהא משיכה בגמל, והנהגה בחמור. אין להוכיח דרכוב לא קונה,

דה"ה לרכוב ותני מושך ומנהיג לאפוקי מר"י - דאפי להיפך מהני ולא ערביניהו משיכה והנהגה בחמור וגמל - שיש צד אחד שלא קנה א"ד משיכה בחמור, וא"ד הנהגה בגמל.

ויש שהקשו מסיפא: 'במדה זו קנה', לא למעט רכוב? - ודחי למעט איפכא. ולא ר"י היא דנפק"מ צד אחד שלא קנה, או משיכה בחמור, או הנהגה בגמל.

ג. ת"ש: אחד רכוב חמור, ואחד תפוס במוסירה - זה קנה חמור, וזה קנה מוסירה. - ודחי: מדובר ברכוב שמנהיג ברגליו וקשה דא"כ שיקנה גם המוסירה.

ב. אימא זה קנה חמור וחצי מוסירה, וזה קנה חצי מוסירה. וקשה: תפוס במוסירה במה קנה.

ג. אלא: זה קנה חמור וכל מוסירה, וזה קני מה שתפוס בידו. וקשה: הא איהו לא קני, לאחריני מקני [בתפיסת המוסירה]?

ד. רב אשי: זה קנה חמור ובית פניה, וזה קנה מה שתפוס בידו, והשאר לא קנה לא זה ולא זה.

ה. ר"א לעולם כדתני כל המוסירה - הואיל ויכול לנתק ולהביאה אצלו. ודחי דר' אבהו ברותא היא. שאל"כ, בא א' והגביה חציה מע"ג קרקע, ובא אחר והגביה חציה מע"ג עמוד, השני לא יקנה כיון שהראשון יכול לנתק ולהביא אצלו?! ולא מצינו שחלוק דינה מהמשנה

ד. ת"ש ר"א: רכוב בשדה ומנהיג בעיר - קנה! - ודחי: ה"נ מנהיג ברגליו. ותרי גווני מנהיג

ורכוב בעיר לא קונה כר"ב דאין דרכן של בני אדם לרכוב בעיר. ודחאו רב אשי דא"ה הגביה ארנקי בשבת, שאין דרכן של בני אדם להגביה

ארנקי בשבת גם שלא קנה?! פשוט שמע שעשה קנה וה'נ כאן במקח וממכר עסקינן, דא"ל: קני כדרך שבני אדם קונין.

רכוב ברה"ר קונה, או אדם חשוב בעיר, או אשה [מחולשתה] בעיר, או אדם זול [שאינו צנוע] אפי' בסימטא

ט: בעי ר"א: 'משוך בהמה זו וקנה כלים שעליה' מהו? אם משיכת הבהמה מועלת להקנות כלים?

רבא: מי א"ל קני בהמה, וקני כלים - חצר מהלכת היא, ולא קנה. ואפי' בעמדה כל שאילו מהלך לא קנה - עומד ויושב לא קנה. - והלכתא - בכפותה.

והך דקונה במהלך בספינה וקפצו דגים ונפלו לתוך הספינה דספינה עומדת והמים הם שמוליכים אותה.

והך שמהלכת ברה"ר וזרק לה גט לתוך חיקה או קלתה דמגורשת - קלתא נייחא והיא שהולכת תחתיה.

משנה. היה רוכב ע"ג בהמה וראה את המציאה, ואמר לחבירו תנה לי, נטלה ואמר אני זכיתי בה זכה בה. אם משנתנה לו אמר אני זכיתי בה תחלה - לא אמר כלום.

תנן התם: מי שליקט את הפאה, ואמר הר"ז לפלוני עני, ר"א: זכה לו, וחב"א: יתננה לעני הנמצא ראשון.

עולא אריב"ל: מחלוקת מעשיר לעני, דלר"א: מנו שאם ירצה להפקיר נכסיו ויהא עני וראוי לו, כעת גם ראוי לו, ומנו דזכי לעצמו זוכה לחבירו ודרבנן: חד מנו אמרינן, תרי מנו לא אמרינן.

אבל מעני לעני - לכו"ע זכה לו, דמנו דזכי לעצמו זכה לחבירו

ולימא מר מעני לעני מחלוקת, דהא מציאה הכל עניים אצלה, ותנן: היה רוכב ע"ג בהמה וראה את המציאה, ואמר לחבירו תנה לי נטלה ואמר אני זכיתי בה - זכה בה.

אי מעני לעני מחלוקת - מתניתין כרבנן בעשיר ועני מחלוקת אבל מעני לעני לכו"ע זכה, מתני לא רבנן ולא ר"א

- א"ל: מתני דאמר תחילה. וה"נ מסתבר מרסיפא: אם משנתנה לו אמר: אני זכיתי בה תחילה לא אמר כלום. ו'תחילה' בסיפא לא איצטריך

אי לא לגלות דגם ברישא מיירי באמר תחילה. תנא סיפא לגלות ארישא דלא אמר תחילה.

ואידך ס"ל: תנא סיפא לגלות ארישא דלא אמר תחילה.

מוגש מאת 'הקו החרדי'

ר"ג ור"ח: המגביה מציאה לחבירו - לא קנה חבירו. דהוי תופס לבע"ח במקום שחב לאחרים דלא קנה.

שאל רבא לר"ג: מציאת פועל - לעצמו. ודווקא בזמן שאמר בעה"ב נכש, או עדור עמי היום

אבל אמר לו: עשה עמי מלאכה היום מציאתו של בעה"ב!

- א"ל: אני פועל דידו כיד בעה"ב הוא ואפי' דיכול לחזור בו בחצי היום כל שלא חזר בו כיד בעה"ב הוא

ואחר שחזר - ד'כי לי בני ישראל עבדים - ולא עבדים לעבדים.

טרי"ו: המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו,

וא"ת משנתינו - דאמר תנה לי, ולא אמר זכה לי.

משנה. ראה את המציאה ונפל עליה, ובא אחר והחזיק בה

- זה שהחזיק בה זכה בה.

אבא כהן ברדלא: תיקנו רבנן ד' אמות של אדם קונות לו בכל מקום - שלא יבואו לריב

אבוי, מוטיב רחב"י פיאה: ועומר שכחה נטל מקצת פיאה וזרק על השאר אין לו בה כלום נפל עליה, פרס טליתו עליה - מעבירין אותו הימנה,

- הב"ע: שלא אמר אקני כיון דנפל גילה דעתו דבנפילה קונה ולא בקנין ד'א

ר"פ: רבנן תקנו ד' אמות בעלמא, בשדה דבעה"ב - לא תקנו.

ואף דזכה בזה להלך בה לקחת פאה ולא שתהא חצירו

רבא, מוטיב ריב"א נזיקין: ראה את המציאה ונפל לו עליה, ובא אחר והחזיק בה

- זה שהחזיק בה זכה בה. ואי ד' אמות קונות שיקנו לו.

א. הב"ע: דלא אמר אקני. וגלי דעתיה דבנפילה קונה ולא בקנין ד' אמות

ב. ר"ש: רבנן תקנו רק בסמטא, דלא דחקי רבים, ולא ברה"ר

והך דקונות 'בכל מקום' - להביא צידי רשות הרבים.

קטנה

אבא כהן ברדלא: אין לה חצר, ולא ד' אמות. רבי ינאי יש לה חצר ויש לה ד'א.

אי חצר מ'ידה נתרבתה, אם יש לה יד - יש לה חצר

או מ'שליחות נתרבתה וכמו דאין לה שליחות אין לה חצר

מז יש מ"ד ש'חצר' משליחות נתרבתה?

והתניא: 'בידו' - ידו, 'המצא תמצא' מכל מקום אף לגנו חצירו וקרפיו

ואי משום שליחות נתרבתה א"כ מצינו שלוח לדבר עבירה?!

א. רבינא: הך דאין שלוח לד"ע כששלוח בר חיובא הוא,

אבל בחצר שאינו בר חיוב, המשלח חייב.

אבל עבד ואשה דאמר צאו גנבו לי אפי' שאינם בני חיוב עכשיו,

מ"מ אח"כ כשנתגרשה או נשתחרר חייבין לשלם.

ב. ר"ס: הך דאין שלוח לד"ע כשתלוי ברצונו אבל חצר דבע"כ יושב בה

מחייב המשלח

נפק"מ א. כהן דאמר ישראל צא וקדש לי אשה גרושה.

ב. איש שאמר לה לאשה: אקפי לי קטן.

ללישנא דתלי ברצונו ה"נ תלוי ברצונו ולא מחייב המשלח.

וללישנא דתלי בחיובא הכא חייבי המשלח

◆ גם מ"ד דחצר משליחות מסכים 'ונתן' אף לחצר אלא דהיינו לענין גט

א. וחלקו לענין מציאה אי ילפי מגט

ב. בקטנה לכו"ע ילפי מציאה מגט, וחלקו אי ילפי קטן מקטנה

ג. מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא חלקו